

درگذشت دکتر عبدالحسین نوایی

• دکتر عبدالرسول خیراندیش

روزشانزدهم مهرماه سال جاری (۱۳۸۳) دکتر عبدالحسین نوایی رخ در نقاب خاک کشید. استاد فرزانه و مورخ گرانمایه شادروان دکتر نوایی شصت سال از عمر پربرکت خویش را صرف تدریس و تألیف کرد و از خود میراث ارزشمندی از فعالیت‌های علمی و پژوهشی و آموزشی به یادگار گذاشت. بدون شک مهم‌ترین میراث آن سعید فقید جمع‌کننده دانشجوئی هستند که از خرمن دانش و گنجینه مهر و محبت ایشان بهره‌ها بردند و هم اکنون به عنوان محقق و استاد دانشگاه مشغول خدمت هستند.

مرحوم دکتر نوایی در سال ۱۳۰۲ در تهران متولد شد و از سال ۱۳۲۴ فعالیت علمی خود را آغاز کرد و تا پایان عمر بدان ادامه داد. بدین ترتیب بدرستی ۶۰ سال از عمر هشتاد و یک‌ساله ایشان در عرصه علم و اندیشه سپری گردید.

ارزیابی آثار ایشان فرصتی خاص را می‌طلبد و امید است که دوستان، آشنایان و دانشجویان ایشان کتاب ماه تاریخ و جغرافیا را در این مهم یاری رسانند. اما در این فرصت و در جهت زنده نگاه داشتن یاد و خاطره آن استاد ارجمند به حسن سلوک و رفتار پسندیده ایشان اشاره‌ای کوتاه می‌کنم باشد که از آن درس آموزیم. به جز شاگردی در کلاس درس ایشان و جلسات متعدد مشورت و کار که برای اینجانب فرصت‌ها ساخت تا از آن استاد مورخ و ادیب عالیقدر نکته‌ها بیاموزم، این فرصت را نیز داشتم که در دوسفر به همراه ایشان باشم یکی به ازبکستان برای تاریخ تیموریان و دیگری ترکیه برای سمینار سالگرد فتح استانبول (۱۳۷۴). تواضع و فروتنی ایشان، شفقت محبتی نسبت به هم‌نوع و نیز عشق و علاقه به میهن و حقیقت‌گویی از شاخصه‌های بارز ایشان بود. او برای خود عالمی داشت و در دنیای خویش جستجوگر حقیقت بود. زندگی پرفراز و نشیب شغلی و خانوادگی او را در مسیری که برای زندگی معنوی خود داشت متزلزل نمی‌ساخت. کوتاه و گزیده اما رسا و بجاسخن می‌گفت. از نصیحت و خیرخواهی در حق دیگران خودداری نمی‌کرد.

دکتر نوایی در طول سالیان متمادی فعالیت علمی و تألیفی با بسیاری از چهره‌های علمی و فرهنگی همکاری داشت. در مؤسسات مختلف علمی و پژوهشی و آموزشی با سخاوتمندی به راهنمایی همکاران و دانشجویان می‌پرداخت. خدایش رحمت کند. کتاب ماه تاریخ و جغرافیا درگذشت ایشان را به جامعه علمی کشور به خصوص اهل تاریخ تسلیت عرض می‌نماید.